

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **H.T.A.**, nar. ■■■, státní příslušnost ■■■, bytem ■■■, právně zastoupeného Mgr. Jiřím Douskem, advokátem AK SPOLAK s.r.o., se sídlem 8. března 21/13, Liberec 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013 , č. j. OAM-354/ZA-ZA08-HA08-2013, E. č. B001874,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013 , č. j. OAM-354/ZA-ZA08-HA08-2013, E. č. B001874, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Dne 5. 11. 2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem ■■■, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil dne 14. 8. 2012 z důvodu studia v České republice. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice již neměl platný pobyt, a protože chtěl i nadále setrvat na jejím území a pokračovat ve studiu, využil k tomuto účelu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Vlastnoručně psaným prohlášením shora uvedené potvrdil.

Téhož dne byl s žalobcem veden pohovor. Při pohovoru žalobce zopakoval skutečnosti tvrzené již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Doplnil, že je v kontaktu se svou rodinou ve vlasti. Obává se, že po návratu do ■■■ bez dokončeného vysokoškolského vzdělání nezíská práci a proto by zde studium rád dokončil. Z důvodu studia v České republice se ve ■■■ zadlužil.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 14. 11. 2013. Žalobce upřesnil, že v době platnosti studijního víza si nezajistil jeho prodloužení, následkem čehož mu bylo povolení k pobytu zrušeno. O mezinárodní ochranu požádal po poradě s právním zástupcem, protože do České republiky přicestoval za účelem studia na vysoké škole a v současnosti z důvodu skončení povolení k pobytu, nemůže ve

studiu pokračovat. Od řízení o udělení mezinárodní ochrany očekává legalizaci svého pobytu, neboť jen tak může dostudovat. Pokud by byl nucen vrátit se domů bez ukončeného vzdělání, nezíská ve Vietnamu odpovídající zaměstnání.

Napadeným rozhodnutí žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, neboť důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu na území České republiky, protože mu reálně hrozí vycestování. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit pomocí institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a nezneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný rovněž u žalobce neshledal v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu ani podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný také vysvětlil, proč žalobci neudělil azyl podle § 14 tohoto zákona. Následně žalovaný posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve [REDAKCE] (informace z informačního systému Policie ČR (CIS), Informace Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. 8. 2013, Zpráva mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2. 4. 2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, [REDAKCE]“). Žalobce ve své výpovědi uvedl, že se obává návratu do vlasti z důvodu, že tam bez vysokoškolského vzdělání nezíská zaměstnání. Ze zpráv, které žalovaný shromáždil, je však zřejmé, že potíže nezaměstnaných se státní vietnamské orgány snaží řešit a nejde tu tedy o cílenou politiku zaměřenou proti možnosti získat práci. Současné potíže na [REDAKCE] pracovním trhu vyplývají z obecného nedostatku pracovních příležitostí. Z informace MZV ČR č. j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. 8. 2013 vyplývá, že ve [REDAKCE] je jedním z důležitých pilířů, o které se opírá místní ekonomika, i příjem zasílaný do [REDAKCE] ze strany [REDAKCE] státních občanů pracujících v zahraničí. Dlouhodobá politická strategie [REDAKCE] proto spočívá v mimořádné proaktivní podpoře vycestování jejich občanů do zahraničí. V minulosti nebyl nikdy zaznamenán případ, kdy by neúspěšný žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice byl po návratu do [REDAKCE] diskriminován. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že z výše uvedených informačních zdrojů, jakož i zpravodajství ČTK je mu také známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepřestavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje a doplňkovou ochranu mu neudělil. Žalovaný také zjistil, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ani podle § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Uvedl, že žalovaný v jeho případě dostatečně nezjistil skutkový stav a porušil tak zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce má obavy z toho, že mu po nuceném návratu do Vietnamu hrozí trest za to, že nedostatečně reprezentoval svou vlast a také komunistickou stranu, jež ve Vietnamu vládne a pro studium v České republice ho vybrala.

Žalobce dále uvedl, že byl při pohovorech k žádosti o udělení azylu velmi psychicky rozrušen a prakticky nebyl schopen chápat smysl pohovoru, neboť nebyl v tomto směru ani řádně poučen. Je proto přesvědčen, že by mělo dojít k jeho zopakování nebo doplnění. Žalobce konečně také namítal, že se ho nikdo nedotazoval na jeho osobní život v České republice. Žalobce zde má přitom již delší dobu přítelkyni, se kterou má velmi vážný vztah. Navrhuje proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Konstatoval, že případ posuzoval ve všech souvislostech, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný považuje námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za neopodstatněné, neboť žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za azylově relevantní. Žalovaný je přesvědčen, že dostal své poučovací povinnosti a žalobce dostatečným způsobem informoval o smyslu a účelu vedení pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován, s protokolem o pohovoru byl seznámen, svou výpověď nijak nedoplňoval, nežádal změny, s obsahem protokolu souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem, sám žádné doklady nedoložil. O existenci partnerky se žalobce v průběhu celého řízení nezmínil, ale ani skutečnost, že žalobce v České republice realizuje svůj život s partnerkou, není důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto trvá na závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ve věci proběhlo dne 26. 6. 2014 ústní jednání, při kterém žalovaný setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce pozbyl možnost pobývat na území České republiky legálně vlastní vinou. V lednu 2013 se nedostavil k předání biometrických údajů a řízení o prodloužení jeho pobytu tak muselo být zastaveno. Žádost o mezinárodní ochranu z listopadu 2013 již byla pouze účelová.

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce z ústního jednání omluvil a požadoval jeho odročení z důvodů svého nepříznivého zdravotního stavu. Soud k tomu uvádí, že ve věci nařídil ústní jednání celkem třikrát. První ústní jednání bylo naříděno na 22. 4. 2014. Z něho se žalobce dne 14. 4. 2014 omluvil s tím, že je v pracovní neschopnosti. Tuto skutečnost však nijak nedoložil a byl proto soudem vyzván k doložení svého tvrzení. Žalobce následně předložil zprávu svého praktického lékaře MUDr. N.M. ze dne 17. 4. 2014, že je v léčení a doporučen je klid na lůžku, eventuálně hospitalizace. Další jednání soud nařídil na 22. 5. 2014. Žalobce se z jednání omluvil dne 12. 5. 2014 s tím, že je nemocen. Předložil zprávu svého praktického lékaře MUDr. N.M. ze dne 6. 5. 2014, ve které je konstatováno, že žalobce má bolesti v kloubech, bolesti hlavy, kašel a rýmu, doporučen klid na lůžku, kontrola 30. 5. 2014. V pořadí třetí jednání bylo naříděno na 26. 6. 2014. I z tohoto jednání se žalobce omluvil a předložil další zprávu svého praktického lékaře ze dne 30. 5. 2014. MUDr. N.N. ve zprávě uvedl, že žalobce pokračuje v léčení, spadl, má bolesti páteře, obtížně chodí, má silné bolesti s propagací do pravé dolní končetiny, kontrola dne 26. 6. 2014. Vzhledem k tomu, že předvolání k jednání na 26. 6. 2014 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 20. 5. 2014 a ke kontrole byl žalobce dne 30. 5. 2014 pozván právě na datum ústního jednání ve věci, nabytí zdejší soud dojmu, že se žalobce snaží svým jednáním skončení řízení oddalovat. Dle soudu ze zprávy

MUDr. N. N. navíc nevyplývá, že by žalobce nebyl pro svůj zdravotní stav schopen účasti při ústním jednání dne 22. 6. 2014. MUDr. N.M. má ordinaci v Praze a pokud žalobcův zdravotní stav umožňuje, aby žalobce v den nařízeného ústního jednání podstoupil cestu do Prahy a zpět, nevidí soud důvod, proč by mu měl žalobci bránit v účasti na jednání ve městě, kde žalobce žije. Z veřejně přístupných zdrojů soud také ověřil, že ordinace hodiny MUDr. N.M. jsou ve čtvrtek od 13 do 18 hodin a jednání nařízení na 9 hodin tedy s návštěvou lékaře nijak nekoliduje. Právní zástupce žalobce byl proto vyrozuměn o tom, že předloženou lékařskou zprávu soud nepovažuje za prokazující důležitý důvod pro odročení jednání dle § 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Právní zástupce žalobce sdělil, že žalobce je upoután na lůžko v nemocnici, tato skutečnost však ani přes výzvu soudu nebyla nijak doložena. Soudu byla pouze znovu zaslána zpráva MUDr. N. N. ze dne 30. 5. 2014 s tím, že zpráva dostatečně prokazuje, že minimálně do 26. 6. 2014 má žalobce nařízen od svého ošetřujícího lékaře klid na lůžku. Vzhledem k tomu, že soud, jak bylo vysvětleno shora, nepovažoval za prokázané, že by žalobci jeho zdravotní stav neumožňoval účast na nařízeném jednání, nevyhověl jeho žádosti o odročení jednání a usnesením rozhodl, že jednání proběhne v nepřítomnosti žalobce.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, dle které žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Skutkový stav, tak jak je popsán v napadeném rozhodnutí, odpovídá tomu, co žalovaný zjistil z žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následných pohovorů k této žádosti. Žalovaný také v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jaké konkrétní informace o zemi původu shromáždil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Od žalobce samotného žádná procesní aktivita ve správním řízení ohledně zjišťování skutkového stavu prostřednictvím zpráv o zemi původu nevzešla, ačkoliv mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění. Žalobce však těchto svých práv nevyužil (viz protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 11. 2013). Z aktuálních zpráv o zemi původu, které měl žalovaný k dispozici, nevyplývá, že by žalobci, který není a nikdy nebyl politicky aktivní, po návratu do vlasti reálně hrozila vážná újma v podobě trestu za nedostatečnou reprezentaci své země v zahraničí. Z informace MZV ČR č. j. 110045/2013-LPTP ze dne 6. 8. 2013 naopak vyplývá, že Vietnam mimořádně proaktivně podporuje vycestování svých občanů do zahraničí a v minulosti nebyl nikdy zaznamenán případ, kdy by neúspěšný žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice byl po návratu do Vietnamu diskriminován.

Ze správního spisu soud také ověřil, že žalobci byl dán dostatečný prostor k tomu, aby uvedl všechny relevantní důvody, které ho k žádosti o mezinárodní ochranu vedly. Při pohovoru dne 5. 11. 2013 i 14. 11. 2013 byl přítomen tlumočník z jazyka vietnamského, před započítím pohovoru byl žalobce vždy poučen o tom, že je povinen poskytovat správnímu orgánu součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace. Žalobce měl možnost se s obsahem protokolů seznámit, svou výpověď nijak nedoplňoval, ani nežádal změny v protokolaci. Žalobcův požadavek na zopakování nebo doplnění protokolu proto soud za důvodný nepožaduje. Žalobce od počátku tvrdil, že přijel do České republiky studovat. V době platnosti studijního víza si však nezajistil jeho prodloužení a povolení k pobytu mu bylo zrušeno. O mezinárodní ochranu požádal proto, aby svůj pobyt legalizoval, neboť jen tak

může dostudovat. Vyjadřoval obavy, že pokud by byl nucen vrátit se domů bez ukončeného vzdělání, nezíská ve Vietnamu odpovídající zaměstnání.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný pominul existenci jeho soukromého života na území České republiky, je třeba zdůraznit, že povinnost tvrzení má v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Pokud neunesou svou část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je mu nutno takovou skutečnost přičítat k tíži. Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost sám domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám předestřel. Z toho pak plyne, že žadatel nemůže úspěšně namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem ve správním řízení neuváděné (srov. rozsudky ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42). Pokud žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezmínil, že má v České republice přítelkyni, nemůže nyní s úspěchem namítat, že se žalovaný s existencí jeho soukromého života na území České republiky nevypořádal.

Žalovaný má navíc pravdu v tom, že ani skutečnost, že žalobce má v České republice přítelkyni, není důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Soud proto současně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, podle nějž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. června 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně